

A night photograph of a canal in Amsterdam. A bridge with a row of small lights along its arch spans the canal. The water reflects the lights from the bridge and the buildings on the opposite bank. The buildings are multi-story with many windows, some of which are lit up. The overall scene is dark, with the primary light sources being the streetlights and the building windows.

SHORT STORY

SOFIA

LIBERTY BIESMA

Sofia

“Met alcohol kan je alles bewaren, behalve geheimen.”

Gerrit Komrij

Wat zou ik graag die barkruk op zijn dikke kop verrot slaan. ‘Weet je wat jij kunt krijgen? De tyfus en de cholera!’ Ik steek mijn middelvinger voor zijn dikke varkenskop omhoog, spuug naar zijn voeten en geniet van de voltreffer die als een vluchtende naaktslak van zijn schoen kruipt. ‘En weet je wat? Dat zei je moeder vannacht ook toen ze me ...’

Zijn vuistslag slaat in als een stormram. De wereld draait voor mijn ogen als ik de schemerige kade oploop. Die kroeg is ook niet meer wat die was geweest. Er loopt nauwelijks meer iemand op straat behalve wat Bulgaarse tippelaars, rochelende Somalische drugsdealers, een junk met een elektrische fiets op zijn schouder en een naar troost zoekende vriend van het glas, zoals ik.

Slingerend in een halve cirkel klettert mijn goudgele pis in de gracht. Met lichte weemoed bekijk ik mijn rimpelige geslachtsdeel, die sinds mijn vijftigste verjaardag ieder jaar kleiner lijkt te worden. Komt dat door de drank? De leeftijd? De antipsychotica? De diepzinnige dialoog met mijn jongeheer wordt ruw onderbroken door Engelstalig geschreeuw en een dichtslaande deur.

Met onregelmatig tikkende hakken nadert een jonge dame met een Oostblok-gezicht, een rode mini-jurk en een linnen tas die verdomd veel lijkt op een postzak uit de jaren tachtig. Ze balanceert bij de waterkant. Ik druk nog even aan en maak van mijn hoofdletter O een prachtige Q. Ik lach vriendelijk, draai haar richting op en steek mijn hand omhoog. Ze kijkt geïmponeerd naar mijn kruis, dan naar mijn gezicht.

‘Hoi. Ik ben Jimmy, en jij?’

Ze legt haar handen op haar buik, buigt voorover, braakt met vreselijke geluiden de gracht vol, verliest haar evenwicht en valt met een onverstaanbare schreeuw voorover in Amsterdams trots.

Jezus Christus, ook dat nog. Ik twijfel, rits mijn broek dicht en duik achter haar aan. Ze gaat twee keer kopje-onder voor ik haar vastpak. Ze gilt en kotst en slaat met haar armen wild om zich heen. Als een koalabeer met een paniekaanval grijpt ze me vast en klimt langs mijn hoofd omhoog. Ik trappel als een gek om niet te verzuipen en neem haar stevig in mijn armen waarna ze kalmeert. Stemmen klinken op de achtergrond, maar niemand doet iets. Dan geschreeuw. Dronken toeristen pakken hun mobiel om te filmen, ruw opzij geduwd door bekende gezichten uit de kroeg die hun armen over de rand steken om ons te redden. Mijn kersverse Oost-Europese vriendin wordt als eerste omhooggetrokken en op de kade gelegd. Ik veeg iets klefs van mijn voorhoofd wat stinkt en lijkt op plat geprakte tiramisu. Mijn maag verkrampst direct.

Ik was de prut van mijn gezicht en zoek houvast bij een stalen ring aan de wand. Grote gespierde armen graaien naar mijn handen. Ik verstijf terwijl in hem in zijn ogen kijk. Het is de gespierde plofkip uit de kroeg die mij een korte blik op het sterrenstelsel had gegeven. Hij knikt goedkeurend.

In vol vertrouwen laat ik me in één soepele beweging uit het water hijsen. De kleerkast trekt zijn vest uit en slaat die om mijn rillende lijf. De dame met het mooie golvende bruine haar, waar ik eerder op de avond zo kansloos mee flirtte, slaat haar jas om de schouders van de dame in de rode jurk. Ze neemt hem dankbaar aan, loopt op me af, kijkt recht in mijn ogen en zegt, 'I'm Sofia.' Ze slaat haar armen om me heen en geeft me onder luid applaus een kus op mijn mond.

'Thank you.'